

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 9Cdo/45/2020
Identifikačné číslo spisu: 7917205391
Dátum vydania rozhodnutia: 31.03.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Soňa Mesiarkinová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:7917205391.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Sone Mesiarkinovej a sudcov JUDr. Mariána Sluka, PhD. a JUDr. Martina Holíča, v spore žalobcov 1/ Ing. M. I., bytom v D., I. XXXX/XX, 2/ Š. I., bytom v D., I. XXXX/XX, proti žalovanej S. M. M. R. O., so sídlom v M., S. N. X, R. U., IČO: XXX XXX XXX, konajúcej na území Slovenskej republiky prostredníctvom organizačnej zložky S. M. M. R. O., pobočka zahraničnej banky, so sídlom v S., I. X, IČO: XX XXX XXX, zastúpenej advokátskou kanceláriou Advokátska kancelária Nagyová Tenkač, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Ružinovská 42, IČO: 36 862 169, o určenie neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy a iné, vedenom na Okresnom súde Trebišov pod sp. zn. 15 Csp 137/2017, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 09. októbra 2018 sp. zn. 5 Co 33/2018, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobcovia 1/ a 2 majú nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Trebišov (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom zo 06. októbra 2017 č. k. 15 Csp 137/2017 - 77 vo výroku I. zastavil konanie o určenie neplatnosti zmluvy špecifikovanej vo výrokovej časti uzavretej medzi žalobcami a žalovanou. Vo výroku II. určil, že dohoda o zrážkach zo mzdy a iných príjmov, uzavretá medzi žalobcom a žalovanou dňa 07. septembra 2014 ako súčasť zmluvy o spotrebiteľskom úvere a zmluvy o revolvingovom spotrebiteľskom úvere a vydaní kreditnej karty a rámcovej zmluvy o poskytnutí platobných služieb zo dňa 07. septembra 2014, ktorú žalovaná eviduje v jej databáze pod. č. XXXXXXXXXXXXXXXX, je neplatná. Vo výroku III. žalobu v časti o určenie, že úver je bezúročný a bez poplatkov, zamietol pre absenciu povinných náležitostí v zmluve. Vo výroku IV. zrušil neodkladné opatrenie nariadené uznesením Okresného súdu Trebišov z 24. apríla 2017 č. k. 15 Csp 137/2017 - 28, a to s účinnosťou od právoplatnosti rozsudku. Vo výroku V. žiadnej zo strán nepriznal právo na náhradu trov konania. V odôvodnení rozhodnutia poukázal na § 137, § 144, § 145 ods. 1, § 224, § 298, § 335 ods. 1, § 337 ods. 3 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“), § 3 ods. 1, § 37 ods. 1, § 39, § 551 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, zákon č. 250/2007 Z. z., článok 46 ods. 1 Ústavy SR. K námietke žalovanej, že táto nemá v

konaní procesnú subjektivitu, pretože v žalobe označená organizačná zložka nedisponuje právnou subjektivitou, súd prvej inštancie uviedol, že žalobcovia pred začatím pojednávania upresnili označenie žalovanej. Poukázal, že vada označenia, resp. neúplnosť označenia žalovanej nespôsobuje nedostatok podmienok konania, v zmysle ktorého by malo byť konanie zastavené, ale ide len o zrejmu nesprávnosť v dôsledku chyby spôsobenej žalobcom v žalobe (viď uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 Cdo 232/2009). Súd preto pripustil upresnenie označenia žalovanej, s ktorou ďalej pokračoval v konaní. Keďže žalobcovia pred začatím pojednávania vzali späť žalobu v časti o určenie neplatnosti spotrebiteľskej zmluvy, súd konanie v tejto časti zastavil. Súd zároveň dospel k záveru, že je daný naliehavý právny záujem na určení neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy. Súd určil, že dohoda o zrážkach zo mzdy je neplatná, keďže je nejasná a neurčitá, neobsahuje identifikáciu pohľadávky veriteľa. Taktiež dospel k záveru, že v prípade, ak by daná dohoda aj bola jasná a určitá, zakladala by nerovnováhu v postavení spotrebiteľa a veriteľa (v prospech veriteľa, obchádzajúc zákon o ochrane spotrebiteľa, vyhýbaním sa súdnej kontrole neprijateľnosti zmluvných podmienok, ktoré konanie je nečestné a nemravné), a preto aj z tohto dôvodu nie je možné dohodu považovať za platnú. Taktiež žalovaná zámerne vytvorila situáciu, keď dohoda o zrážkach zo mzdy zabezpečuje nielen pohľadávku veriteľa z úverovej zmluvy, ktorá je v súlade so zákonom, ale aj tú časť pohľadávky, ktorá vyplýva z neprijateľných zmluvných podmienok. Rozsah veriteľom vymožených finančných prostriedkov môže značne prevýšiť výšku reálneho dlhu spotrebiteľa. Jednostranne tak zvýhodňuje žalovanú na úkor žalobcov- spotrebiteľov. Spotrebiteľ ako slabšia strana v spore môže byť odradený od vymáhania sumy z titulu bezdôvodného obohatenia so zreteľom na značné náklady i so zreteľom na skutočnosť, že žalovanou (a veriteľom) je zahraničná právnická osoba, na ktorú spoločnosť Cetelem postúpila svoje pohľadávky. Aj z tohto dôvodu súd určil, že dohoda o zrážkach zo mzdy je neplatná. Súd prvej inštancie zároveň zamietol žalobu žalobcov v časti o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru, keďže žalobcovia v danom prípade nepreukazovali, že majú naliehavý právny záujem na takomto určení. Súd taktiež zrušil uznesenie Okresného súdu Trebišov z 24. apríla 2017 č. k. 15 Csp 137/2017 - 28, ktorým bolo súdom nariadené neodkladné opatrenie. O nároku na náhradu trov konania rozhodol v zmysle § 255 ods. 1 a 2 a § 256 ods. 1 CSP. Proti uvedenému rozhodnutiu podala odvolanie žalovaná, a to vo výrokoch II. a V.

2. Krajský súd v Košiciach (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom z 09. októbra 2018 sp. zn. 5 Co 33/2018 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny (§ 387 ods. 1 a 2 CSP) a stranám sporu nepriznal právo na náhradu trov odvolacieho konania. Odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie dospel k správnym skutkovým zisteniam, vyvodil správny právny záver a rozhodnutie dostatočne odôvodnil, preto sa s dôvodmi rozhodnutia súdu prvej inštancie v celom rozsahu stotožnil. Odvolací súd považoval odvolacie námietky žalovanej za nedôvodné a nespôsobilé spochybníť vecnú správnosť odvolaním napadnutého rozhodnutia. Aj podľa názoru odvolacieho súdu je neplatná medzi žalobcami a žalovanou uzavretá dohoda o zrážkach zo mzdy zabezpečujúca pohľadávku zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere a zmluvy o revolvingovom úvere a vydaní kreditnej karty. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 CSP.

3. Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu podala dovolanie žalovaná (ďalej aj „dovolateľka“). Prípustnosť dovolania vyvodzovala zo skutočnosti, že v konaní vystupovala strana, ktorá nemala procesnú subjektivitu (§ 420 písm. b/ CSP). Zároveň namietala, že odvolací súd jej nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ CSP). V súvislosti s danými vadami namietala, že súd v konaní konal so subjektom, ktorý nemal procesnú subjektivitu. V danom prípade ide o neodstrániteľnú podmienku konania a súdy mali preto konanie zastaviť. Výtýkala, že súdy nesprávnym procesným postupom v rozpore s procesným právom konali so žalovanou (zmenili označenie žalovaného subjektu). V tejto súvislosti poukázala, že žalobcovia v žalobe označili ako stranu sporu S. M. M. R. O. pobočku zahraničnej banky, ktorá nie je nositeľom právnej subjektivity, a preto nemá ani procesnú subjektivitu. Mala za to, že v danom prípade došlo k arbitrárnemu rozhodnutiu, založenému na enormne nesprávnom výklade rozhodujúcich ustanovení CSP. Konanie s osobou, ktorú žalobcovia neoznačili ako žalovaný subjekt, je zmätočným súdnym konaním. Zároveň považovala odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu za nezrozumiteľné, keďže sa nevysporiadal s otázkou nedostatku

procesnej subjektivity žalovanej. Žiadala, aby dovolací súd rozhodnutia odvolacieho súdu a súdu prvej inštancie zrušil a konanie zastavil.

4. Žalobcovia 1/ a 2/ (ďalej aj „žalobcovia“) v písomnom vyjadrení k dovolaniu považovali dovolanie žalovanej za nedôvodné a navrhovali, aby ho dovolací súd odmietol.

5. Žalovaná v následnom písomnom vyjadrení zotrvala na podanom dovolaní.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu - žalovaná, v neprospech ktorej bolo rozhodnuté, zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 CSP, skúmal prípustnosť dovolania bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), pričom dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) rozhodnutia dovolacieho súdu je uvedené v nasledovných bodoch.

7. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a 421 ods. 1 CSP.

7.1. Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

7.2 Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolačím dôvodom sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

8. Dovolačím dôvodom je nesprávnosť vytkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti neskúma dovolací súd správnosť napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

9. Dovolačka v prvom rade vyvodzovala prípustnosť podaného dovolania na základe ustanovenia § 420 písm. b/ CSP, v zmysle ktorého dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu.

10. Podmienkou, aby niekto mohol byť stranou v civilnom procese je, že musí byť na to spôsobilý. Spôsobilosťou byť stranou v konaní znamená spôsobilosť subjektu mať procesné práva a povinnosti. Ide teda o procesnú subjektivitu. Z ustanovenia § 61 CSP vyplýva, že procesnú subjektivitu má ten, kto má spôsobilosť na práva a povinnosti; inak len ten, komu ju zákon priznáva. Odkazuje teda na hmotné právo. V sporovom konaní zákon za strany sporu označuje žalobcu a žalovaného (§ 60 CSP); žalobcom je ten, kto podal žalobu a žalovaným ten, koho žalobca v žalobe za žalovaného označil, a to bez ohľadu na to, či žalobca alebo žalovaný je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti (t. j. či mu svedčí hmotnoprávna vecná aktívna alebo pasívna legitímácia).

11. Podľa § 161 ods. 1 CSP, ak tento zákon neustanovuje inak, súd kedykoľvek počas konania prihliada na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať a rozhodnúť (ďalej len „procesné podmienky“). Podľa § 161 ods. 2 a 3 CSP, ak ide o nedostatok procesnej podmienky, ktorý nemožno odstrániť, súd konanie zastaví. Ak ide o nedostatok procesnej podmienky, ktorý možno odstrániť, súd urobí vhodné opatrenia na jeho odstránenie. Pritom spravidla môže pokračovať v konaní, ale nesmie vydať

rozhodnutie, ktorým sa konanie končí. Ak sa nepodari nedostatok procesnej podmienky odstrániť, súd konanie zastaví.

12. Podľa § 129 ods. 1 až 4 CSP, ak ide o podanie vo veci samej alebo návrh na nariadenie neodkladného opatrenia alebo zabezpečovacieho opatrenia, z ktorého nie je zrejmé, čoho sa týka a čo sa ním sleduje, alebo ide o podanie neúplné alebo nezrozumiteľné, súd vyzve toho, kto podanie urobil, aby podanie doplnil alebo opravil v lehote, ktorá nemôže byť kratšia ako desať dní. V uznesení podľa odseku 1 súd uvedie, v čom je podanie neúplné alebo nezrozumiteľné a ako ho treba doplniť alebo opraviť a poučí o možnosti podanie odmietnuť. Ak sa v lehote určenej súdom podanie nedoplní alebo neopraví, súd podanie odmietne; to neplatí, ak pre uvedený nedostatok možno v konaní pokračovať. Ak sa podanie opraví alebo doplní v celom rozsahu v súlade s výzvou podľa odseku 1 najneskôr do uplynutia lehoty na podanie odvolania proti uzneseniu o odmietnutí podania, o odvolaní proti tomuto uzneseniu môže rozhodnúť súd, ktorý ho vydal.

13. Podľa § 132 ods. 1 CSP v žalobe sa okrem všeobecných náležitostí podania uvedie označenie strán, pravdivé a úplné opísanie rozhodujúcich skutočností, označenie dôkazov na ich preukázanie a žalobný návrh.

14. Podľa § 133 ods. 2 CSP právnická osoba sa v žalobe označuje názvom alebo obchodným menom, adresou sídla a identifikačným číslom organizácie, ak je pridelené.

15. Podľa § 134 CSP zahraničná právnická osoba sa v žalobe označuje názvom alebo obchodným menom, adresou sídla, prípadne iným identifikačným údajom.

16. V preskúmvanej veci súdy v základnom konaní veci meritórne prejednali so žalovanou. Z podanej žaloby a zo spôsobu označenia žalovanej žalobcami je zrejmé, že títo sa domáhali ochrany voči žalovanej, ktorú v žalobe označili jej obchodným menom S. M. M. R. O. (najskôr označenie doplnené údajmi týkajúcimi sa pobočky zahraničnej banky, a to zrejme v reakcii na obsah listín/písomností zasielaných im práve žalovanou, kde sa nachádzalo označenie pobočky). Z obsahu spisu ďalej vyplýva, že žalobcovia (v nadväznosti na podanie žalovanej) označenie žalovanej následne pred pojednávaním konanom dňa 06. októbra 2017 (č. l. 68 spisu) upresnili.

17. Je zrejmé, že v podanej žalobe bola žalobkyňa označená obchodným menom právnickej osoby, doplnená údajmi týkajúcimi sa pobočky zahraničnej banky. Pri rešpektovaní právnej úpravy, podľa ktorej spôsobilosť byť stranou sporu majú fyzické a právnické osoby (vrátane zahraničných osôb) a naopak ju nemajú nižšie organizačné zložky podnikov (vrátane organizačných zložiek podnikov zahraničných právnických osôb), tak označenie žalovanej vyvolávalo pochybnosti o tom, či úmyslom žalobcov bolo za žalovanú označiť zahraničnú právnickú osobu (francúzsku obchodnú spoločnosť) so spôsobilosťou byť stranou sporu, alebo len slovenskú organizačnú zložku zahraničnej právnickej osoby bez príslušnej spôsobilosti.

18. Najvyšší súd už v rozhodnutiach sp. zn. 4 Cdo 143/2006, 4 Cdo 365/2013 (ktorých závery sú aj naďalej použiteľné za účinnosti súčasnej právnej úpravy) vyslovil, že nedostatok podmienky konania nie je vadou žaloby z hľadiska jej správnosti či úplnosti a vada žaloby naopak nepredstavuje nedostatok podmienky konania. Nesprávnosť alebo neúplnosť označenia účastníka v žalobe je dôvodom postupu podľa § 43 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len O.s.p.). Označenie účastníka je pritom nesprávne najmä, ak chýba niektorý z jeho identifikačných znakov, napr. uvedenie sídla u právnickej osoby. Ak je účastník označený v žalobe obchodným menom právnickej osoby a jej právnou formou, bez uvedenia jej sídla, potom aj keď za týmito údajmi nasleduje údaj o jej organizačnej zložke, ide o vadu žaloby a povinnosť súdu je pokúsiť sa o jej odstránenie postupom podľa § 43 O.s.p. (terajšie ustanovenie § 129 CSP). Najvyšší súd zároveň v rozhodnutí sp. zn. 4 Cdo 143/2006 vyslovil, že podľa tohto ustanovenia sa postupuje tiež vtedy, ak v žalobe nie je jednoznačne vyjadrené, či bola za účastníka označená právnická osoba alebo jej organizačná zložka. Aj z ďalších rozhodnutí najvyššieho súdu vyplýva, že nesprávnosť, neúplnosť, nezrozumiteľnosť označenia strany sporu v žalobe je dôvodom pre postup

podľa § 129 CSP (por. sp. zn. 3 Cdo 241/2012, 5 Cdo 441/2015, 5 Cdo 725/2015, 7 Cdo 94/2016).

19. V tejto súvislosti dovolací súd zároveň poukazuje aj na závery prijaté ústavným súdom (ktoré sú relevantné aj z hľadiska výkladu § 129 CSP), že výklad a používanie § 43 ods. 1 a 2 O.s.p. musí v celom rozsahu rešpektovať základné právo účastníkov na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Všeobecný súd musí vykladať a používať citované ustanovenie Občianskeho súdneho poriadku v súlade s účelom základného práva na súdnu ochranu. Interpretáciou a používaním tohto ustanovenia nemožno obmedziť základné právo na súdnu ochranu bez zákonného podkladu. Všeobecný súd musí súčasne vychádzať z toho, že všeobecné súdy majú poskytovať v občianskom súdnom konaní materiálnu ochranu zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov (§ 1 O.s.p.). Občianske súdne konanie sa musí v každom jednotlivom prípade stať zárukou zákonnosti a slúžiť na jej upevňovanie a rozvíjanie (§ 3 O.s.p.). Prílišný formalizmus pri posudzovaní úkonov účastníkov občianskeho súdneho konania a nadmerný tlak na dopĺňanie takých náležitostí do procesných úkonov účastníkov, ktoré nemajú oporu v zákone, ktoré idú nad rámec zákona alebo nemajú základný význam pre ochranu zákonnosti, nie sú v súlade s ústavnými princípmi spravodlivého procesu. Sám Občiansky súdny poriadok to vyjadruje tak, že umožňuje odmietnuť podanie podľa § 43 ods. 2 len vtedy, ak v konaní nemožno pre nedostatky podania pokračovať. Pokračovanie v konaní treba chápať ako možnosť súdu konať a rozhodovať bez zásadnejších prekážok, akými sú neodstrániteľné alebo neodstránené nedostatky podaní (II. ÚS 154/08, I. ÚS 361/2010).

20. Je tak zrejmé, že v danom prípade nešlo o nedostatok podmienky konania (tak ako tvrdí žalovaná), ale o vadu žaloby týkajúcej sa označenia žalovaného subjektu. Z obsahu spisu v prejednávanej veci je zrejmé, že označenie žalovanej v podanej žalobe bolo nepresné, keď žalobcovia ako žalovanú označili spoločnosť S. M. M. R. O. (a to bez označenia „organizačná zložka“), ku ktorej uviedli údaje pobočky zahraničnej banky, so sídlom I. X, XXX XX S., IČO: XX XXX XXX. Po doručení vyjadrenia zo strany žalovanej však žalobcovia upravili označenie žalovanej ako S. M. M. R. O., so sídlom S. N. X, M. XXX XX R. U., zapísaná v parížskom Registri obchodu a spoločností pod č. XXX XXX XXX, konajúca v Slovenskej republike prostredníctvom S. M. M. R. O., pobočka zahraničnej banky, so sídlom I. X, S., IČO: XX XXX XXX.

21. V dôsledku procesnej aktivity žalobcov došlo k odstráneniu nejasností ohľadom žalovaného subjektu (keď presne špecifikovali subjekt žalovanej), na základe ktorej mal súd zrejmé, ktorý subjekt je v konaní žalobcami žalovaný a s ktorým v konaní koná, a preto nebol potrebný ani postup súdu podľa § 129 CSP. Je tiež zrejmé, že žalobcami označená žalovaná strana sporu je subjektom s procesnou subjektivitou.

22. Súdy nižšej inštancie v danom prípade správne rozlišovali medzi nedostatkom procesnej podmienky a vadou žaloby ako navzájom nezameniteľnými pojmami procesného práva, samostatne upravenými, ktoré majú odlišné dôsledky a s ktorými sa spája aj rozdielny postup súdu, správne konanie nezastavili a správne konali (po upresnení žalobcami) označeným subjektom na strane žalovanej, ktorý má procesnú subjektivitu.

23. Z vyššie uvedeného vyplýva, že v konaní na strane žalovanej vystupoval subjekt, ktorý má procesnú subjektivitu, preto je nedôvodná námietka dovolateľky týkajúca sa vady v zmysle § 420 písm. b/ CSP.

24. Dovolateľka v dovolaní zároveň vyvodzovala prípustnosť dovolania aj na základe ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, v zmysle ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

25. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa, tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) odvolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (1 Cdo 42/2017, 2 Cdo 20/2017, 3 Cdo 41/2017, 4 Cdo 131/2017, 7 Cdo 113/2017, 8 Cdo 73/2017). Dovolací súd preto

skúmal opodstatnenosť argumentácie žalovanej, že v konaní došlo k ňou tvrdenej vade zmätočnosti.

26. Žalovaná namietala, že procesným postupom súdov nižšej inštancie došlo k zásahu do jej práva na spravodlivý súdny proces. Podstatou tohto práva je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na neustrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

27. Nesprávnym procesným postupom v zmysle § 420 písm. f/ CSP sa rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol konanie) znemožňujúca strane sporu (účastníkovi konania) realizáciu jej procesných oprávnení a mieriaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a 1 Cdo 202/2017, 2 Cdo 162/2017, 3 Cdo 22/2018, 4 Cdo 87/2017, 5 Cdo 112/2018, 7 Cdo 202/2017, 8 Cdo 85/2018). Pojem „procesný postup“ nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním na meritórnú rozhodovaciu činnosť súdu; je ním len samotný priebeh konania, nie však rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku (1 Cdo 228/2017, 2 Cdo 220/2017, 3 Cdo 110/2017, 4 Cdo 128/2017, 5 Cdo 45/2018, 7 Cdo 35/2018, 8 Cdo 56/2017, 1 VCdo 2/2017). Otázku ústavnej súladnosti právneho záveru dovolacieho súdu založeného na takomto chápaní pojmu „procesný postup súdu“ posudzoval ústavný súd (I. ÚS 21/2018, III. ÚS 614/2017, IV. ÚS 88/2018), nezistil však žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup najvyššieho súdu pri rozhodovaní o dovolaní nemajúci oporu v zákone.

28. V danom prípade žalovaná v súvislosti s vadou § 420 písm. f/ CSP v prvom rade namietala, že súdy so žalovanou nesprávne konali ako subjektom konania, keďže nebola zo strany žalobcov označená ako strana sporu. Výtýkala, že súdy nesprávnym procesným postupom v rozpore s procesným právom konali so žalovanou (zmenili označenie žalovaného subjektu). Mala za to, že konanie s osobou, ktorú žalobcovia neoznačili ako žalovaný subjekt, je zmätočným súdnym konaním. Zároveň považovala odôvodnenie rozhodnutie odvolacieho súdu za nezrozumiteľné, keďže sa nevysporiadal s otázkou nedostatku procesnej subjektivity žalovanej.

29. Z vyššie uvedených bodov tohto rozhodnutia dovolacieho súdu (viď body 10 až 22) vyplýva, že súdy nižšej inštancie sa nedopustili ani nesprávneho procesného postupu. Keďže žaloba trpela vadami v označení žalovaného subjektu, bolo nevyhnutné, aby došlo procesne súladným postupom k odstráneniu väd podanej žaloby (§ 129 CSP). Samotní žalobcovia však z vlastnej iniciatívy (bez výzvy súdu v zmysle § 129 CSP, ktorá by však bola v prípade nečinnosti žalobcov nevyhnutná) odstránili túto vadu upresnením označenia žalovaného subjektu. Po odstránení vady žaloby tak súdy nižšej inštancie správne konali so žalovanou ako v konaní žalovaným subjektom, ktorý má procesnú subjektivitu. Námietka dovolateľky, týkajúca sa dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f/ CSP, je preto nedôvodná.

30. Pokiaľ dovolateľka mienila v súvislosti so zaťažením konania vadou v zmysle § 420 písm. f/ CSP zároveň namietat nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu, a to z dôvodu, že sa nevysporiadal s ňou namietaným nedostatkom podmienky konania spočívajúcim v nedostatku procesnej subjektivity žalovaného subjektu, dovolací súd uvádza nasledovné.

31. Obsah spisu v ničom neopodstatňuje tvrdenie dovolateľky, že odvolací súd svoje rozhodnutie neodôvodnil. Odvolací súd zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, ktoré ho viedli k rozhodnutiu; jeho postup, vo vzájomnej súvislosti s konaním a rozhodnutím prvoinštančného súdu, nemožno považovať za neodôvodnený. V prejednávanej veci sa odvolací súd v odôvodnení svojho (dovoláním napadnutého) rozhodnutia v celom rozsahu stotožnil s dôvodmi rozhodnutia súdu prvej inštancie pokiaľ išlo o skutkové zistenia, vyhodnotenie rozhodujúcich skutočností a právne posúdenie veci. Odvolací súd konštatoval správnosť odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie, v podstatných

bodoch naň odkázal.

31.1. Dovolací súd s ohľadom na tvrdenia žalovanej uvádzané v podanom dovolaní zdôrazňuje, že súdy sa taktiež vysporiadali aj s jej námietkou týkajúcej sa procesnej subjektivity žalovaného subjektu (viď body 5 a 6 odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie, s ktorého odôvodnením sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil).

32. Dovolací súd uvádza, že v danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre záver o prípustnosti a dôvodnosti uplatneného mimoriadneho prostriedku dovolateľkou s poukazom na § 420 písm. f/ CSP.

32.1. Dovolací súd považuje za potrebné poznamenať, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Súd v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na všetky námietky uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú (podľa názoru súdu) podstatný význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré je predmetom preskúmania v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamená, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania (II. ÚS 76/07 <.).

33. Najvyšší súd vzhľadom na to dospel k záveru, že odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu ako celok spĺňa parametre zákonného odôvodnenia (§ 220, 393 CSP). Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľky.

34. Na základe vyššie uvedeného dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie žalovanej nie je podľa § 420 písm. b/ a f/ CSP prípustné, preto dovolanie ako neprípustné odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP.

35. Výrok o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

36. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.